

DE SCHUUR.

volk loopt er dik; de wegelkens in 't naaruishuis-gaan zijn smal en donker, en kon de maan spreken, een mensch hoorde zich zot.

Zoo is ongemerkt de Winter weer in 't land gekomen.

De zwijnen hebben gelegen, roze in 't schemerdonker van hun hok, met gulzige biggen aan den tepel. En op het beluik leunden boer en boerin, stille berekenend hoeveel dat broeisel wel opbrengen zou.

Later, met een dag seffens, hebben de beestjes zich zoo vet geslobberd dat ze waggelen op hun korte pootjes. Het motregende of sneeuwde, of er hing grijze smoor over de akkers, en dan is de wreed-lachende slager komen aangegaan met zijn heimelijk-blauwendige messen. 't Varken had schoon te spartelen en te kelen; 't lag dra gestropt, de slager had het al onder zijn knie en het slaakte een laatsten gil. Dieprood gutste rookend bloed in de aarden teil.

Pensenkermis in de warmgestookte keuken!

In dit kader: de boeren, hun handel en hun levensmidden, passen haast al de olie-

verschilderingen, pastels, akwarellen en teekeningen van Melsen. Ik wou de kapitaalste stukken wel kunnen ontleden, en het licht doen vallen op de groote hoedanigheden van o.m.: Dorpsbal, Drie-luik, Peperkoek-kermis, Stal, Processie, Boerenbond, Herberg-interieur, Varken met biggen, doch wat zou men er aan hebben, waar vliedende woorden toch het moment niet kunnen weergeven dat op die doeken leeft en zingt in kleur en toon? Wat zou het baten te gaan uitweiden over kleur, lijn,

perspectief of idee bij den schilder? Waarom getracht het kunstwerk te herleiden tot zijn constitutieve bestanddeelen, als toch de adem niet kan gevat, die er doorheen hijgt en de doode stof op het doek doet leven in ons begriip en onze zinnen?

Liever poog ik u verder, door teere, kruimige of smijdige volzinnen de gevoeligheid te vertolken, die Melsen's productie uit de makkelijke, alledaagsche knapheid opheft.

Lang, wilskrachtig had hij gewerkt, alvorens zijne doeken aan het publiek te vertoonen. Hij exposeert eerst te Brussel, in de „Labeur", 1899. De bijval is beslist. Geregeld zendt hij voortaan in bij de „Driejaarlijksche", het Lentosalon, „Doe stil voort", „Cercle artistique", enz.

Het succes houdt aan; de kritiek heeft het hoog met hem op. Zijn kunstbedoelen wordt echter niet steeds begrepen.

Alle Belgische bladen van eenig belang houden er een stelletje critici op na, die hun lezers voorlichten op het gebied van litteratuur, muziek en plastische kunst.

België telt nogal veel bladen van eenig belang; beschikt dus over een mooi aantal